

Больш за 10 гадоў таму цэнтральнымі вуліцамі Гродна прайшоў Хрыстос, спыняючыся каля мясцовых славутасцей і менш значных забудов. За ім следавала калона ўзрушаных вернікаў, якія час ад часу плакалі, назіраючы за акрываўленым Збаўцам. У 2009 годзе ў горадзе над Нёманам упершыню зладзілі тэатралізаваны Крыжовы шлях, галоўную ролю ў якім сыграў тады яшчэ школьнік, а цяпер вядомы ва ўсёй Беларусі Instagram-блогер Фёдар Астаповіч.

Калі наследаваць, то па максімуму

Касцюміраванае шэсце арганізаваў парафіяльны тэатр імя св. Яна Паўла (парафія Найсвяцейшага Адкупіцеля ў Гродне). Акцёры адлюстроўвалі біблейны эпізод кожнай з 14-ці стацый: былі разважанні, апранутыя ў чорнае і з пафарбаванымі ў чорны вачыма салдаты, крыж і Езус. † **“Думаю, на ролю Хрыста мяне абралі таму, што ў той час я насіў доўгія валасы, што дадавала знешняга падабенства з Езусам. Мне зрабілі «крывавы» грим, надзелі робу, насцегнаваю павязку і вянок. Апошні, дарэчы, быў сапраўдным, з церня. Я нават спецыяльна не абразаў іголку на ім, каб хоць крыху адчуць тое, што перажываў Збаўца. Драўляны крыж для інсцэніроўскі мы з бацькам зрабілі самі. Між іншым, па прафесіі ён цяслар, і завуць яго Юзаф”**, – адзначае з задуманнем Фёдар.

Да ўдзелу ў шэсці хлопец ставіўся з трапятаннем. Акрамя рэпетыцый, пачаў пасціцца за некалькі дзён да Крыжовага шляху і шмат маліўся. Падаецца, малітвы прынеслі свой плён. **“Добра ўзгадваецца адна сімвалічная сітуацыя. Калі мы перайшлі на плошчу Савецкую, нам насустрач з аднаго з двароў выйшаў п’яны ўшчэнт мужык. Я ішоў наперадзе калоны, і, заўвыжыўшы мяне, усяго ў «крыві» ды з крыжам на плячах, мужык аслупянеў, а пасля рынуўся да мяне са словамі: «Дружа, ты чаго?! Давай я табе дапамагу!». Да яго падышлі арганізатары, запэўніўшы, што ўсё ў парадку, а гэта інсцэніроўка пакут Хрыста. Памятаю, я адразу накіраваўся да наступнай стацыі, бо трэба было працягваць прадстаўленне, але чамусьці застаўся пры меркаванні, што гарэлку ў рот мужчына больш не браў...”**

Хрыстос, распяты на ліхтарным слупе

Акрамя таго, што сёння Фёдар з'яўляецца паспяховым блогерам, ён працуе фельчарам у хуткай дапамозе, дзе заўсёды сутыкаецца з болем і крыжам бліжняга. Аднак, каб адкрыць сваё медыцынскае пакліканне, хлопцу неаднаразова прыходзілася пачынаць усё спачатку, нягледзячы на асуджэнне ад людзей навокал. Фёдар скончыў курсы повара, затым уступіў у кляштар айцоў рэдэмптарыстаў, але, не давучыўшыся, вырашыў далучыцца да Ордэна Меншых Братоў Капуцынаў. І менавіта сярод капуцынаў, у харызму якіх упісаны клопат пра немачных, Фёдар распазнаў, што хоча дапамагаць хворым.

“Падчас фармацыі мы часта наведвалі хоспісы, а ў вольны час мяне цягнула ў дом састарэлых, даглядаць бабуль і дзядуль. Памятаю адтуль пэўную жанчыну, якая перажыла Асвенцім. У яе на тумбачцы стаяў абразок з выявай Хрыста, распятага на крыжы ў выглядзе лагернага ліхтарнага слупа, з вянкам з калючага дроту і ў насцегнавай павязцы з робы зняволенага з адпаведным нумарам. Бабуля шмат распавядала пра той час. Калі была падлеткам, нацыстам яе здала суседка. Трапіўшы ў Асвенцім, дзяўчына перажыла там усе жахі, якімі поўніцца гісторыя канцэнтрацыйных лагераў. Адноўчы, калі атрымала траўму, яе павінны былі перавесці ў іншае месца, а падчас транспарціроўкі як раз пачаўся абстрэл з боку савецкіх салдат. Падчас мітусні дзяўчыне цудам удалося ўцячы, і яна вярнулася дадому. Пастукаўшыся, у адчынёных дзвярах убачыла сваю маці, але тая не пазнала дачку і сказала: «У нас няма паесці, сыходзьце»”.

У скарбонцы Фёдара гэтая гісторыя стала адной з першых, што адлюстроўваюць Крыжовы шлях чалавека. Пакінуўшы кляштар і стаўшы медыцынскім супрацоўнікам, хлопец сустрэў шмат пакутуючых, працягваючы рэалізаваць заклік св. Францішка з Асізі “радасна прабываць сярод хворых”. ***“Мы часта выязджаем на выклікі да анкахворых, каб увесці ім дозу абязбольваючага. І я заўсёды імкнуся пагаварыць з імі, данесці, што пакуты маюць сэнс, бо могуць прыпадобніць да Хрыста, стаць шляхам да зразумення сапраўднай, вечнай радасці і быць адкупленнем у***

адносінах да грахоў іншых людзей. Зразумела, растлумачыць падобнае чалавеку ў цягненні вельмі складана, таму заўсёды малюся, каб Езус прамаўляў праз мяне. Здараецца, словы трапляюць у самае сэрца, і тады разумею: Хрыстос дзейнічае побач са мной. І ведаецца, заўважыў, што той, хто здольны ўсвядоміць і прыняць свой Крыжовы шлях у пазітыўным ключы, здольны таксама захаваць радасць і нават супрацьстаяць хваробе”,
— дзеліцца
фельчар.

Фёдар часта сутыкаецца і з тымі, хто здзейсніў спробу самагубства. Са слоў медыка, часцей за ўсё, гэта людзі, якім проста не хапае любові – бацькоўскай ці партнёрскай. Сваім адчайным жэстам яны хочуць прыцягнуць увагу людзей побач.

“Кожны раз з няўдалымі суіцыднікамі я размаўляю вельмі жорстка, але ў гэтым праяўляецца мая міласэрнасць. Разумею крыж чалавека, але хачу яго страсянуць і паказаць, што ў жыцці ёсць шмат таго, чаму можна радавацца, – разважае Фёдар. – Назіраючы за людзьмі, я зразумеў, што кожны мае ўласную цяжкую сцэжку.

□□□ **У чым мой Крыжовы шлях – пакуль не ўсвядоміў да канца. Магчыма, у тым, што працую ў гэтым «балоце» – складаных і напружаных умовах за жабрацкую зарплату. Аднак упэўнены: у гэтым ёсць Божы Провід. Я на сваім месцы, бо адчуваю ўнутраны супакой і добра выконваю свае абавязкі. Калі чалавек займаецца тым, што яму нававана, ён справіцца з любымі абставінамі. Калі зразумее сэнс свайго крыжа – усё выраўняецца”.**

У 2015 годзе Фёдар Астаповіч распачаў працу фельчарам у гродзенскай БХМД. Пра

Фельчар ці блогер – трымаць адказнасць за свае словы

У жыцці Фёдар прадстае амаль такім, як у сваім Instagram-акаунце: стылёвы, з мноствам тату і пірсінга, смачным слэнгам і бранзалетам “Go (ідзі – англ.) тварыць дабро”. Адрозніваецца толькі крыху зморанымі вачыма. Ды як тут без стомленасці, калі рабіць дабро ў любых акалічэннях – гэта вымотвае, а часам нават пагражае наступствамі. Хрыста за годныя ўчынкі адправілі на Крыжовы шлях. Аднак ва ўсіх публікацыях Фёдара чытаецца настойлівы заклік любіць адзін аднаго і не чыніць узаемнай шкоды. **“Мой акаунт налічвае цяпер 14 200 падпісчыкаў, і мы з імі разам знаходзімся ў школе жыцця, разам вучымся: я дзялюся сваім досведам і парадамі, а яны на гэта рэагуюць. І калі аўдыторыя расце, значыць кожны з іх**

выносіць штосьці карыснае з маіх публікацый. Неаднаразова здаралася, што знаёмы святар пытаўся, ці можа зачытаць мой пост або падзяліцца пэўным прыкладам з майго жыцця падчас пропаведзі. І я лічу, калі мае словы знаходзяць водгук і сярод духавенства, я напэўна штосьці раблю правільна”
, – упэўнены Фёдар.

Зрэдку здараецца, што з-за нефармальнага выгляду хлопец сустракае незразуменне, але гэта хутчэй выключэнне. Святло, што ідзе знутры – пераконвае. “Сярод каталіцкай супольнасці паглядзець з асуджэннем могуць толькі скрайне кансерватыўныя людзі. Іншыя глядзяць глыбей, і гэта правільна, гэта па-хрысціянску”, – дадае хлопец.

З узрастаннем папулярнасці ў Instagram, адпаведна пачаў узростаць і паказчык дабрачыннасці ўладальніка акаунта. Стала крыху прасцей ладзіць розныя акцыі падтрымкі. **“Часам здараюцца такія сітуацыі, што нельга ў чарговы раз не пераканацца ў тым, што Бог побач. Апошнім разам наткнуўся на аб’яву, што «Цэнтр дапомогі жыццю» (арганізацыя, якая клапаціцца пра пацыентаў хоспіса – заўв. аўт.) збірае падарункі для сваіх падапечных. Я кінуў кліч у Instagram, і, зразумела, адразу адгукнуліся людзі, якія гатовы былі дапамагчы і ахвяраваннямі, і патрэбнымі рэчамі. Маючы на руках апошнія з нявыдадзеных грошай, паехаў у магазін, каб набыць тэрмакубкі. Адметна, што маёй сумы да апошняй капейкі хапіла на 10 штук. Ужо спазняючыся, прывёз іх валанцёрам «Цэнтра». Якім жа было і маё, і іх здзіўленне, калі аказалася, што ім не хапала менавіта 10-ці тэрмакубкаў, каб кожны з пацыенаў атрымаў па поўным наборы падарункаў. Як жа тут не верыць, што Найвышэйшы Бог клапаціцца пра нас не толькі ў маштабных, але і ў самых дробных рэчах, – разважае Фёдар. – Тое самае і адносна майго ўласнага жыцця. Напрыклад, праца не дазваляе мне зарабіць столькі, каб абзавесціся нейкай маёмасцю, але я ніколі не адчуваў ніякай нястачы. Арымліваю асалоду ад сваёй працы, з пакорай прымаючы шматлікія мінусы ў медслужбе.**

□□□ І адчуваю, што Бог чувае. Ні разу ў жыцці мне не прыйшло ў галаву змяніць працу на больш прыбытковую, хоць гэта цалкам у маіх магчымасцях. І што я зразумеў пра сутнасць жыцця – яна ў тым, каб асэнсаваць свой шлях, асэнсаваць свой крыж, любіць і не рабіць дрэннага”.